

Arrest

nr. 165 763 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. Zijn eerste asielaanvraag werd op 18 juli 2014 afgesloten door de commissaris-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er in zijn regio van herkomst zich geen situatie van willekeurig gewapend geweld voordoet, waardoor er evenmin grond is voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c)

van de vreemdelingenwet. Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 137 765 van 2 februari 2015 omdat hij niet ter terechtzitting is verschenen en evenmin vertegenwoordigd is.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met familie S. en de taliban die zijn vader verantwoordelijk acht voor de dood van N.S.. Verzoeker voegt daaraan toe dat hij enige tijd in een Belgische kerke verbleven heeft en ook psychologische problemen heeft.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van de taliban, een brief van zijn vader in verband met hun problemen gericht aan zijn commandant in het leger, eenzelfde brief gericht aan het politiehoofdkwartier van Parwan, foto's van verzoeker tijdens een betoging voor het CGVS, foto's van verzoeker tijdens zijn verblijf in een kerk in België, enkele medische attesten en een schrijven van zijn advocaat.

3.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerste asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven en tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.1.1. Met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze volledig overeenkomen met en voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen met familie S. en de taliban die zijn vader verantwoordelijk acht voor de dood van N.S., moet worden beklemtoond dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 18 juli 2014 de ongeloofwaardigheid ervan heeft vastgesteld. Het louter volharden in en voortbouwen op verklaringen die op geen enkele wijze als aangetoond werden beschouwd, vermogen niet en zijn op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat ze de documenten verkeerd vertaald hebben, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Zo blijkt niet alleen dat er discrepanties werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de door hem neergelegde documenten, maar heeft verzoeker verder ook tal van onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen afgelegd. De Raad is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over voormelde beslissing. Deze diende te worden aangevochten met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen, alwaar verzoeker aldus in gebreke bleef gelet op 's Raads arrest nr. 137 765 van 2 februari 2015 waarbij het beroep tegen deze beslissing werd verworpen omdat hij niet ter terechtzitting is verschenen en evenmin vertegenwoordigd is. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de huidige en tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en elementen.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal slechts een stereotype motivering, met name dat Afghaanse documenten niet betrouwbaar zijn, gebruikt heeft, leest de Raad in de bestreden beslissing het volgende: "Het louter herhalen van de door u eerder aangehaalde asielmotieven, die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, heft de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van diezelfde motieven, niet op. Ook de door u neergelegde documenten (brief van de taliban, brief van uw vader aan zijn commandant en de politie) zijn niet van aard om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Documenten hebben immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Uw relaas is echter niet geloofwaardig. Bovendien is de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van asielrelaas. Verder is het hoogst

onwaarschijnlijk dat de taliban nadat zij het besluit hebben genomen om een persoon te vermoorden, diezelfde persoon in een officiële brief informeren over hun besluit. Aan de brief van uw vader kan gezien jullie familiale band ten slotte ook weinig objectieve waarde worden gegeven.”

Behoudens diens algemene kritiek, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten in waaruit het tegendeel kan blijken.

3.1.2. Waar verzoeker aangeeft dat hij door de acties van de Afghanen in de kerk beschouwd zal worden als een afvallige persoon en vervolgd zal worden op basis van het gewoonterecht, stelt de Raad vooreerst vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk. Zo toont verzoeker niet aan dat er iemand op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk in België en dat er beelden van hem persoonlijk tijdens de actie van de Afghanen in de kerk werden verspreid. Dat er beelden van de deelname aan een kerkbezetting in een Brusselse kerk ruim verspreid zijn via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische zendingen en ze deze beelden in Afghanistan gezien hebben via de Afghaanse tv en ook via de satelliet tv kanalen, toont niet aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan een aantal opmerkingen over de onduidelijke verhouding tussen de lokale rechtspraak enerzijds en nationale of sharia rechtspraak anderzijds en hij brengt hierbij geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden zou zijn of dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt.

De verwijzing naar de zaak van Farkhunda, een Afghaanse vrouw die werd vermoord na valselijk te zijn beschuldigd van het in brand steken van een Koran, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Voormelde zaak heeft immers geen betrekking op verzoeker persoonlijk en staat volledig los van zijn asielaanvraag. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt nergens uit verzoekers dossier dat hij hetzelfde lot of een gelijkaardig lot zal ondergaan als Farkhunda in geval van terugkeer.

Wat betreft het door verzoeker geciteerde arrest van deze Raad, benadrukt de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

3.1.3. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker voorts geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België anders gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

3.1.4. Wat betreft de mailcorrespondentie tussen verzoekers advocaat en de sociaal assistente bij fedasil waaruit zijn psychologische problemen moet blijken, wijst de Raad er op dat, daargelaten deze korte conversaties geen ernstig verslag uitbrengen, hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de gedane vaststellingen onverkort overeind blijven.

Voor zover verzoeker zich zou beroepen op diens psychische of medische situatie an sich, dient deze desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden.

3.2. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Parwan, blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat er aldaar geen “open combat” gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Evenmin blijkt uit de COI Focus “Afghanistan: Islamitische Staat in Afghanistan” van 10 juli 2015, dat er actueel sprake is van een opmars van IS in Afghanistan.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de voorgaande informatie in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

4. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 februari 2016, voert verzoekende partij vooreerst aan dat zij niet akkoord kan gaan dat er geen concrete en objectieve informatie wordt aangebracht over de gevolgen die er kunnen zijn naar aanleiding van haar verblijf in de kerk. Zij wijst er op dat het risico dat zij loopt omwille van haar verblijf in de kerk tot gevolg heeft dat zij als afvallige zal worden gezien en derhalve wel degelijk vervolgd zal worden zoals ook blijkt uit de Guidelines van het UNHCR. Verzoekende partij voert voorts aan dat het rapport van CEDOCA dienaangaande gebrekkig is aangezien hieromtrent geen onderzoek is gevoerd. De raadsman van verzoekende partij wijst nog op de zeer zware psychologische problemen waarmee verzoekende partij kampt. Hij wijst er nog op dat er tevens een uitgebreid psychologisch verslag is. Tot slot stelt de raadsman nog dat er een nieuw element is waarvan hij de Raad op de hoogte wil brengen, namelijk dat zijn cliënt de intentie heeft om zich te bekeren.

In de beschikking d.d. 11 februari 2016 wordt met betrekking tot het verblijf van verzoekende partij in een kerk alhier in België het volgende vastgesteld: *“Waar verzoeker aangeeft dat hij door de acties van de Afghanen in de kerk beschouwd zal worden als een afvallige persoon en vervolgd zal worden op basis van het gewoonterecht, stelt de Raad vooreerst vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk. Zo toont verzoeker niet aan dat er iemand op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk in België en dat er beelden van hem persoonlijk tijdens de actie van de Afghanen in de kerk werden verspreid. Dat er beelden van de deelname aan een kerkbezetting in een Brusselse kerk ruim verspreid zijn via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische zendingen en ze deze beelden in Afghanistan gezien hebben via de Afgaanse tv en ook via de satelliet tv kanalen, toont niet aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk.*

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan een aantal opmerkingen over de onduidelijke verhouding tussen de lokale rechtspraak enerzijds en nationale of sharia rechtspraak anderzijds en hij brengt hierbij geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden zou zijn of dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afgaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt.

De verwijzing naar de zaak van Farkhunda, een Afgaanse vrouw die werd vermoord na valselijk te zijn beschuldigd van het in brand steken van een Koran, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Voormelde zaak heeft immers geen betrekking op verzoeker persoonlijk en staat volledig los van zijn asielaanvraag. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt nergens uit verzoekers dossier dat hij hetzelfde lot of een gelijkaardig lot zal ondergaan als Farkhunda in geval van terugkeer.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze beperkt zich immers tot het herhalen van eerdere verklaringen en het formuleren van algemene en veelal theoretische kritiek, zonder echter concrete, objectieve en valabele elementen aan te brengen waaruit zou (kunnen) blijken dat er ook maar enige indicatie is dat men in Afghanistan op de hoogte is van haar (persoonlijke) verblijf in een kerk, laat staan dat zij er omwille van haar kerkverblijf zou worden gezocht en geviseerd. Verzoekende partij brengt overigens (nog steeds) geen concrete en objectieve informatie bij, en de Raad beschikt niet over informatie waaruit zou blijken dat het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden zou zijn of dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afgaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt in de kant van de Taliban of iemand anders. In tegenstelling tot wat ze op algemene wijze voorhoudt, blijkt dit geenszins uit de door verzoekende aangehaalde en geciteerde Guidelines van UNHCR, waarin wordt gesteld dat in Afghanistan o.a. musici, filmregisseurs en sportmannen van wie wordt geoordeeld en opgevat dat hun gedrag niet in overeenstemming is met de interpretatie van de Islam door de Taliban worden geviseerd en bedreigd. Verzoekende partij blijft aldus steken in algemene en niet door concrete en objectieve informatie gesteunde beweringen, doch ze maakt haar verklaarde vrees geenszins aannemelijk.

Betreffende verzoekende partij haar betoog omtrent haar psychische problemen, waarbij ze verwijst naar de eerder door haar aangebrachte attesten/psychologisch verslag, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Wat betreft de mailcorrespondentie tussen verzoekers advocaat en de sociaal assistente bij fedasil waaruit zijn psychologische problemen moet blijken, wijst de Raad er op dat, daargelaten deze korte conversaties geen ernstig verslag uitbrengen, hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de gedane vaststellingen onverkort overeind blijven.*

Voor zover verzoeker zich zou beroepen op diens psychische of medische situatie an sich, dient deze desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze ontkracht, noch weerlegt voormelde grond en hetgeen in de bestreden beslissing omtrent haar psychologische problemen wordt vastgesteld. Uit niets blijkt en verzoekende partij legt niet enig medisch attest neer waaruit zou blijken dat zij omwille van haar mentale/psychische situatie niet in staat zou zijn om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij de intentie heeft om zich te bekeren tot het christendom -een 'wil/plan tot bekering' waar ze nooit eerder over sprak, en die ze verder niet concretiseert of preciseert- zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 11 februari 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS